

РЕШЕНИЕ

№ 1856

гр. Варна, 09.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 47 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Марина Георгиева

при участието на секретаря Теодора Хр. Костадинова
като разглежда докладваното от Марина Георгиева Гражданско дело №
20213110116383 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по искова молба, депозирана от П. Д. Г., ЕГН
*****, адрес: град В.***** срещу „Димет Фууд“ ЕООД, ЕИК 203893577, със седалище
и адрес на управление: град В.****, с която са предявени обективно кумулативно съединени
искови претенции както следва:

1/ за осъждане ответника да заплати на ищеца сумата от 3736,58 лева,
представляваща сбор от дължимото трудово възнаграждение за месеците януари, февруари,
март, април, май, юни и юли 2021 г., на основание чл. 128 КТ, както и сумата от 188,06 лева,
представляваща сбор от дължимо обезщетение за забава върху горепосочената сума за
периода от 01.03.2021 г. до 11.11.2021 г., на основание чл. 86 ЗЗД;

2/ за осъждане ответника да заплати на ищеца сумата от 372 лева, представляващо
сбор от дължимо и незаплатено обезщетение за ползване на отпуск поради временна
неработоспособност, дължимо за дните на временната неработоспособност както следва от
15.07.2021 г. до 19.07.2021 г. – първите 3 дни, от 20.07.2021 г. до 24.07.2021 г. – първите 3
дни, от 12.08.2021 г. до 01.10.2021 г. – първите 3 дни и от 04.10.2021 г. до 23.10.2021 г. –
първите 3 дни г., на основание чл. 162, ал.3 КТ;

3/ за осъждане ответника да заплати на ищеца сумата от 650 лева, представляващо
дължимо обезщетение поради прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие
за срока на едномесечното предизвестие, уговорено между страните ведно със законната
лихва върху горепосочената сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда –
12.11.2021 г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 221 КТ;

4/ за осъждане ответника да заплати на ищеца сумата от 464,28 лева, представляваща
дължимо възнаграждение за използван платен годишен отпуск за периода от 25.07.2021 г. до
11.08.2021 г. ведно със законната лихва върху горепосочената сума, считано от датата на
подаване на исковата молба в съда – 12.11.2021 г. до окончателното изплащане на
задължението, на основание чл. 177 КТ.

В исковата молба, ищецът твърди, че е сключил трудов договор с ответника с
уговорено месечно трудово възнаграждение в размер на 650 лева. От месец януари 2021 г.
до 14.07.2021 г. не е получавала дължимото ѝ се месечно трудово възнаграждение като не е

подписвала и ведомости от заплати. Работодателят е следвало да изплаща дължимото месечно трудово възнаграждение до края на месеца, следващ отработения от страна на работника месец, поради което за заплащане на дължимото възнаграждение за месец януари е изпаднал в забава на 01.03.2021 г., за месец февруари – на 01.04.2021 г., за месец март – 01.05.2021 г., за месец април – 01.06.2021 г., за месец май – 01.07.2021 г. за месец юни – 01.08.2021 г. и за месец юли – 01.09.2021 г. За периода от 15.07.2021 г. до 19.07.2021 г. – 3 дни, от 20.07.2021 г. до 24.07.2021 г. – 3 дни, от 12.08.2021 г. до 01.10.2021 г. – 3 дни и от 04.10.2021 г. до 23.10.2021 г. 3 дни твърди, че работодателят не ѝ заплатил дължимото обезщетение за временна неработоспособност по 31 лева дневно, въпреки че се е намирала в отпуск поради временна неработоспособност. Не ѝ е заплатен и ползваният от нея платен отпуск за периода от 25.07.2021 г. до 11.08.2021 г. в размер на 15 дни. Изпратила е молба за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 327, ал.1, т.2 от страна на ищцата без предизвестие, получено от ответника на 25.10.2021 г. като последният отказва да го прекрати на това основание. Счита, че именно на посоченото основание трудовото правоотношение е прекратено, тъй като не се влияе от допълнително волеизявление на работодателя. Поради това счита, че следва да ѝ бъде заплатено обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестieto. Моли за уважаване на исковите претенции и присъждане на сторените в производството разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е ангажирал писмен отговор, с който не оспорва, че с ищцата са се намирали в трудови правоотношения като до юли 2021 г. е изпълнявала трудовите си задължения. Твърди, че от 26.07.2021 г. до 06.08.2021 г. е била в самоотлъчка. Оспорва изложеното в исковата молба, че от 25.07.2021 г. до 11.08.2021 г. е била в платен годишен отпуск като на 09.08.2021 г. е представила болничен лист за временна нетрудоспособност. Посочва, че ищцата е била в болничен за периода от 12.08.2021 г. до 01.10.2021 г. и от 04.10.2021 г. до 23.10.2021 г. На 25.10.2021 г. отново не се е явила на работа. Посочва, че трудовото правоотношение е прекратено като ищцата е дисциплинарно уволнена. Твърди, че с пощенски запис ѝ е изплатена сумата от 296,01 лева – обезщетение за неползван платен годишен отпуск. Не оспорва твърдението, че ищцата не е подписвала ведомостите за заплати и не ги е получавала по банков път, но въпреки това е получавала заплатата, за което е давала отчет на управителката чрез телекомуникационна апликация. Оспорва за периода от 25.07.2021 г. до 06.08.2021 г. да е ползвала платен годишен отпуск, тъй като се е намирала в самоотлъчка. Посочва, че претендираното обезщетение за временна неработоспособност е изчислено в размер на 155 лева и на 08.12.2021 г. е заплатено, тъй като ищцата не се е явила на поканата на дружеството да се яви в офиса и да получи същото.

Съдът, с оглед събраните по делото доказателства приема следното от фактическа страна:

На осн. чл. 146, ал.1, т.3 ГПК съдът е приел за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: че между страните е съществувало трудово правоотношение по договор 04.11.2019 г., по силата на който същата е заемала длъжността „продавач – консултант“ с месечно трудово възнаграждение от 610 лева месечно както и че за процесните месеци от януари 2021 г. до 14.07.2021 г. ищцата е полагала реално труд.

От допълнително споразумение към трудов договор № 1027 от 31.12.2020 г. се установява, че договореното между страните трудово възнаграждение е в размер на 650 лева.

Тези обстоятелства се установяват и от приетите писмени доказателства – трудов договор № 1027/04.11.2019 г., сключен между „Димет Фууд“ ЕООД и П. Д. Г., допълнително споразумение към трудов договор № 1027 от 13.03.2020 г.

Като писмено доказателство е представен амбулаторен лист № 975/15.07.2021 г., издаден от д-р Филипов, от който се установява, че е издаден болничен лист № 20211387715

за периода от 15.07.2021 г. до 19.07.2021 г. за срок от 5 дни на П. Д. Г.. От амбулаторен лист № 997/19.07.2021 г., издаден от д-р Филипов е видно, че е издаден болничен лист № 20211387732 за периода от 20.07.2021 г. до 24.07.2021 г. – 5 дни на П. Д. Г..

Като писмено доказателство по делото е приет медицински протокол ЛКК № 401608/05.10.2021 г., от който се установява, че е издаден болничен лист № 20211568579 за периода от 04.10.2021 г. до 23.10.2021 г. – 20 дни. От същият е видно, че е бил издаден предходен болничен лист № 20212361152 за периода от 12.08.2021 г. до 01.10.2021 г. – 51 дни.

По делото са представени като писмени доказателства и горепосочените и издадени болнични листове в полза на П. Д. Г..

Като писмено доказателство по делото е представена и заповед № 13/18.05.2021 г., издадена от „Димет Фууд“ ЕООД, от която се установява, че е разрешено на П. Д. Г. ползването на 7 дни платен годишен отпуск за 2021 г., считано от 20.05. до 31.05.2021 г.

От известие за доставяне, получено от страна на „Димет Фууд“ ЕООД е видно, че П. Д. Г. е заявила, че прекратява трудовото правоотношение без предизвестие на основание чл. 327, ал.1, т.2 КТ.

От приетата като писмено доказателства Заповед № 23/16.11.2021 г., издадена от „Димет Фууд“ ЕООД се установява, че на основание чл. 190, ал.1, т.2 КТ е прекратено трудовото правоотношение между „Димет Фууд“ ЕООД и П. Д. Г. поради дисциплинарно уволнение за неявяване на работа в течение на два последователни дни. В същата е отразено, че неизползваният платен годишен отпуск е в размер на 11 дни.

От приобщеното по делото решение № 522/02.03.2022 г. по гр.д. № 16948/2021 г. по описа на Районен съд – град Варна се установява, че е признато за незаконно и отменено уволнението на П. Д. Г. с ЕГН ***** , с адрес: гр. Варна, ул. „Найден Геров“, бл. 68, ап. 2, извършено със заповед № 23/16.11.2021 г. на управителя на „Димет Фууд“ ЕООД, ЕИК 203893577, със седалище и адрес на управление: гр. В.****, на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ като в мотивите на съдебното решение е отразено, че трудовото правоотношение е прекратено на 25.10.2021 г., с оглед отправеното волеизявление от страна на П. Д. Г., че прекратява трудовото правоотношение едностранно, на основание чл. 327, ал.1, т.2 КТ, което е достигнало до работодателя.

По делото е представен пощенски запис – разписка за приема на паричен превод от 29.11.2021 г., от която е видно, че на П. Д. Г. е изпратена за получаване сумата от 296,01 лева, представляваща обезщетение за неплатен отпуск по чл. 224 КТ, както и пощенски запис от 08.12.2021 г., от който е видно, че в полза на П. Д. Г. е изпратена за получаване сумата от 155 лева, представляваща изплащане на болнични за месеците юли, август и ноември 2021 г.

Като писмени доказателства по делото са приети протоколи от 26.07.2021 г., 27.07.2021 г., 25.10.2021 г., 26.10.2021 г., 01.10.2021 г., 26.03, 20.04.2021 г., 20.05.2021 г., 22.06.2021 г., 12.07.2021 г. подписани от двама свидетели. В протоколите от 26.03, 20.04.2021 г., 20.05.2021 г., 22.06.2021 г. до 12.07.2021 г. е отразено, че П. Д. Г. е отказала да подпише ведомостите за заплати за месеците юли, август, януари, февруари, март, април, май и юни 2021 г.

Прието по делото е заключение от назначената ССЧЕ, от която се установява, че размерът на дължимото нетно трудово възнаграждение за процесния период от януари 2021 г. до юли 2021 г. е в размер на 3425,44 лева, а сборът на дължимите лихви за забава възлиза на 67,81 лева. Дължимото обезщетение за временна неработоспособност за месец юли 2021 г. в нетен размер възлиза на 50,57 лева, а в брутен размер – 62,79 лева, за месец август 2021 г. – 50,57 лева, а в брутен размер – 62,79 лева, за месец октомври 2021 г. – 52,99 лева, а в брутен размер – 65,78 лева. Общо дължимите нетни възнаграждения за временна

неработоспособност за месеците юли, август и октомври 2021 г. възлизат на 154,13 лева. Вещото лице е отразило, че сумите са начислени от ответника в разплащателните ведомости за месеците юли, август и октомври 2021 г., но на ведомостите няма подпис на ищцата, удостоверяващ получаване на начислените суми. Същите са заплатени с едно платежно от 10.01.2022 г. в размер на 170 лева.

В заключението е посочено, че за 2021 г. полагащият се платен годишен отпуск е 18 дни, предвид прекратяване на трудовото правоотношение. Във ведомостта за месец май 2021 г. е начислена брутна сума за ползвания отпуск в размер на 282,07 лева. При прекратяване на трудовото правоотношение е начислено в месец ноември 2021 г. обезщетение за неизползван платен отпуск за 11 дни в размер на брутно – 328,90 лева и нетно в размер на 296,01 лева. Сумите, изпратени чрез пощенски записи в размер на 155 лева и на 296,01 лева са върнати към работодателя. Липсва в представените дневни отчети подпис на ищцата, срещу графата „Заплата“. Вещото лице е посочило, че начисленото възнаграждение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 11 дни е в размер на 328,90 лева като нетната сума на обезщетението възлиза в размер на 296,01 лева и е изплатена на 10.01.2022 г.

По делото като писмени доказателства са представени два банкови превода, от които е видно, че са изплатени в полза на П. Д. Г. сумата от 297 лева, представляваща обезщетение за неизползван годишен отпуск по чл. 224 КТ и 170 лева, изплащане на болнични за месеците юли, август и октомври 2021 г.

От приобщената преписка, изпратена от Дирекция „Инспекция по труда“ – град Варна, по сигнал от 14.10.2021 г. и по сигнал от 13.10.2021 г., се установява, че същата е завършила с издаването на протокол от 05.11.2021 г., от който е видно, че са констатирани 12 нарушения на трудовото законодателство сред които са и неизплащане в уговорения срок на дължимото възнаграждение за извършената работа за месеците март, май и юни 2021 г. В документите по преписката, изпратено уведомление от 21.11.2021 г. от страна на „Димет Фууд“ ЕООД, че всички предписания са изпълнени в срока отразен в протокола от 05.11.2021 г., с изключение на тези за изплащане на възнаграждението на П. Д. Г., поради неин отказ, но се надявали в скоро време да разрешат проблема.

Събрани по делото са и гласни доказателства чрез разпита на двама свидетели на страната на ответника. От показанията на свидетелката С.Д.Г. се установява, че на протоколите от 21.02., 26.03, 20.04 и 12.07 се е разписала тя като протоколите се отнасят за получаване на заплати. Заявява, че получава своята заплата в обекта на „Головина“ и там разписва ведомостите за заплати. Посочва, че П. първоначално е подписвала ведомости за заплати, но в следствие не е подписвала като не знае причината затова и не е имало пред нея скандали. Твърди, че е виждала П. да получава заплатата си и да не се подписва във ведомостите.

От показанията на свидетелката И.И.К. се установява, че на протоколите от 21.02, 22.06 и 01.10 се е подписала тя като на ведомостите за заплати се подписват на следващия месец след изравняването, съобразно полученото от седмичния оборот. Протоколите са съставени защото шефката е искала да й даде парите, а тя е отказала. Твърди, че я е виждала П. да взема пари и да не се подписва на ведомости.

Останалите приети по делото писмени доказателства не следва да бъдат подлагани на доказателствен анализ, предвид тяхната ирелевантност към настоящото производство.

С оглед гореизложената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното по отношение на предявената искова претенция с правна квалификация чл. 128 т.2 КТ и заявената с нея искова претенция с правна квалификация чл. 86 ЗЗД:

Разпоредбата на чл. 128, т.2 КТ посочва, че работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение. В настоящия случай е безспорно, че

между страните за процесния период от месец януари до месец юли 2021 г. е съществувало трудово правоотношение по силата на сключен между тях трудов договор № 1027/04.11.2019 г., изменен с последно допълнително споразумение 30.12.2020 г. като през процесния период ищцата е заемала длъжността „продавач - консултант“ както и че работодателят се е задължил да изплаща месечното трудово възнаграждение до края на месеца, следващ отработения такъв. Уговореното трудовото възнаграждение възлиза на 650 лева. От съвкупния анализ на представените доказателства и обявените за безспорни между страните факти и обстоятелства следва изводът, че за периода от месец януари 2021 г. до юли 2021 г. вкл. ищцата е полагала реално труд при ответника. Не са представени доказателства, оборващи изводът на съда, че П.Д. не е полагал реално труд.

От приетата по делото ССЧЕ, която съдът цени като компетентно изготвена, се установява, че дължимото трудово възнаграждение за процесния период не е заплатено в уговорения между страните срок. Липсват подписи от страна на ищцата срещу ведомостите на заплатите. Представените документи за изплащани възнаграждения, съобразно дневния оборот не представляват първични счетоводни документи, които да се възприемат като погасяване на дължимото месечно възнаграждение за ищцата, съобразно сключения между страните трудов договор. Съдът не кредитира и представените протоколи от 26.03, 20.04.2021 г., 20.05.2021 г., 22.06.2021 г. и от 12.07.2021 г., тъй като същите са подписани от заинтересовани по делото страни, а именно служители на ответника. Още повече, че отразеното в протоколите не съответства на събраните по делото гласни доказателства чрез разпита на свидетелките, подписали протоколите, тъй като свидетелката Георгиева посочва, че не знае защо ведомостите не са подписани. По делото липсват представени доказателства, установяващи, че за процесните месеци са получавани парични средства от страна на П. Д. Г., представляващи дължимото трудово възнаграждение. Тези обстоятелства се потвърждават и от изисканата преписка от Дирекция „Инспекция по труда“ - Варна, в чийто краен протокол е отразено, че липсва заплащане в срок на трудовото възнаграждение на П. Д. Г.. За яснота следва да се посочи, че дори и да не е имало възможност да заплаща дължимото трудово възнаграждение по банков път, то съществуват и други начини за неговото заплащане – чрез пощенски запис, чрез куриерска служба и прочие. Освен това при наличието на твърдения, че е предоставяла парични средства на ищцата е следвало да има поне разписка за получаване на сумите, а такива доказателства по делото не са представени.

С оглед гореизложените мотиви и при съобразяване на изготвената по делото ССЧЕ, която съдът кредитира като компетентно изготвена се установява, че исковата претенция с правно основание чл. 128, т.2 се явява основателна за сумата от 3425,44 лева като за горницата над тази сума до пълно претендирания размер същата подлежи на отхвърляне. Съдът присъжда горепосочената сума в нетен размер. В случая съдът споделя трайната практика на ВКС, обективирана в решение № 154 /24.06.2015 по гр.д. № 6134/2014г. на 3-то гр.о. на ВКС, съобразно която ясно е посочено, че работникът или служителят не може да получи частта от brutното трудово възнаграждение, представляваща дължимите от него данък върху общия доход и осигурителни вноски, но за да се съберат тези публични държавни вземания е необходимо в съдебното решение ясно да е посочено дали се присъжда brutното трудово възнаграждение, в който случай съдебният изпълнител е длъжен да отдели суми за изплащане на тези задължения, или се присъжда остатъкът, т.е. нетното възнаграждение, след приспадане от brutното трудово възнаграждение на дължимия данък върху общия доход и осигурителните вноски.

По отношение заявената акцесорна искова претенция с правна квалификация чл. 86 ЗЗД за заплащане на сумата от 188,06 лева, представляваща сбор от дължимото обезщетение за забава за заплащане на дължимото трудово възнаграждение за месеците януари 2021 до юли 2021 г., за периода от 01.03.2021 г. до 11.11.2021 г., съдът намира следното от правна страна: Предвид безспорното обстоятелство, че трудовото възнаграждение се дължи до края на месеца, следващ отработения такъв, работодателят е изпаднал в забава по отношение на

първото дължимо трудово възнаграждение – това за месец януари на 01.03.2021 г., за месец февруари – на 01.04.2021 г., за месец март – 01.05.2021 г., за месец април – 01.06.2021 г., за месец май – 01.07.2021 г. за месец юни – 01.08.2021 г. и за месец юли – 01.09.2021 г. С оглед приетото по делото заключение по назначената ССЧЕ, която съдът кредитира като компетентно изготвена и съответстваща на останалия събран по делото доказателствен материал, е видно, че сбор от дължимото обезщетение за забава за заплащане на дължимото трудово възнаграждение за месеците януари 2021 до юли 2021 г., за периода от 01.03.2021 г. до 11.11.2021 г. възлиза на 67,81 лева, поради което исковата претенция следва да се уважи до този размер като за горницата над него до пълно претендирания размер се отхвърли като неоснователна и недоказана.

По отношение исковата претенция с правно основание чл. 162, ал.3 КТ, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 162, ал. 3 КТ за времето на отпуск поради временна неработоспособност на работника или служителя се изплаща парично обезщетение в срокове и размери, определени от отделен закон, а според чл. 40, ал. 5 КСО осигурителят изплаща на осигуреното лице за първите три работни дни от временната неработоспособност 70 на сто от среднодневното брутно възнаграждение за месеца, в който е настъпила временната неработоспособност, но не по-малко от 70 на сто от среднодневното уговорено възнаграждение. Работодателят като осигурител следователно дължи заплащане на обезщетение за временна неработоспособност за първите три работни дни в случаи на временна неработоспособност на работника или служителя при условие, че работникът/служителят е заявил намерението си да ползва отпуск поради временна неработоспособност чрез изпълнение на задължението си по чл. 9, ал. 2 от Наредбата за медицинската експертиза да уведоми работодателя за издаване на болничния лист в срок до два работни дни от издаването му.

В разглеждания случай ищецът е разполагал с болничен лист за периода от 15.07.2021 г. до 19.07.2021 г., за периода от 20.07.2021 г. до 24.07.2021 г., за периода от 12.08.2021 г. до 01.10.2021 г. и от 04.10.2021 г. до 23.10.2021 г., в който се установи, че трудовото правоотношение между страните е съществувало. Тези болнични листи се съдържат в трудовото досие, представено от самия работодател и предвид факта, че същият в последствие изплаща дължимото обезщетение, съобразно представеното банково бордеро от 10.01.2022 г., съдът намира, че своевременно е бил запознат със същите. Съобразявайки приетата по делото ССЧЕ, която съдът кредитира се установява, че дължимото нетно обезщетение за временна неработоспособност по реда на чл. 162, ал.3 във връзка с чл. 40, ал.5 КСО възлиза на 154,13 лева. Ответникът е заплатил същото с представеното банково бордеро от 10.01.2022 г., поради което следва изводът, че исковата претенция следва да се отхвърли в цялост.

По отношение на исковата претенция с правна квалификация чл. 221 КТ, съдът намира следното от правна страна:

Разпоредбата на чл. 221, ал.1 КТ посочва, че при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в случаите по чл. 327, ал. 1, т. 2, 3 и 3а работодателят му дължи обезщетение в размер на брутното трудово възнаграждение за срока на предизвестията - при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди - при срочно трудово правоотношение. В настоящото производство, с оглед влязлото в сила решение № 522/02.03.2022 г. по гр.д. № 16948/2021 г. по описа на Районен съд – град Варна, влязло в сила на 19.03.2022 г. се установява, че трудовото правоотношение е прекратено от ищеца /в качеството му на работник/служител/ на основание чл. 327, ал.1, т.2 КТ на 25.10.2021 г. Съдът следва да съобрази силата на пресъдено нещо с постановеното решение по гр.д. № 16948/2021 г. по описа на Районен съд – град Варна, а именно че трудовото правоотношение между страните е прекратено на

основание чл. 327, ал.1, т.2 КТ на 25.10.2021 г. Силата на пресъдено нещо има преклудиращо действие спрямо фактите, които са настъпили до този момент. Ако е установено със сила на пресъдено нещо, че към момента на приключване на съдебното дирене правото съществува, респ. че то не съществува, то не може да бъде оспорвано въз основа на факти, възникнали преди този момент. Преклудира се всеки факт, въз основа на който ответникът би могъл да предяви възражение срещу иска. Субективните предели на силата на пресъдено нещо очертават кръга на лицата, които не могат да оспорват, че съдебно потвърденото право съществува, нито да твърдят, че съдебно отреченото право съществува, а са длъжни да съобразят своето поведение с установеното от съда правно положение. В този смисъл решение № 44/21.07.2015 година по т. дело № 4619/2013г., на Търговска колегия, Второ т.о. на ВКС.

С оглед гореизложените мотиви и като съобрази постановеното решение № 522/02.03.2022 г. по гр.д. № 16948/2021 г. по описа на Районен съд – град Варна, влязло в сила на 19.03.2022 г., от което се установява, че трудовото правоотношение между страните е прекратено на 25.10.2021 г., на основание чл. 327, ал.1, т.2 КТ, следва че исковата претенция се явява основателна. От представеният и приет по делото трудов договор № 1027/04.11.2019 г., сключен между П. Д. Г. и „Димет Фууд“ ЕООД се установява, че срокът на предизвестие е един месец. Законодателят е предвидил и размера на обезщетението – брутно трудово възнаграждение за срока на предизвестие. От приетият трудов договор и допълнително споразумение към него от 30.12.2020 г., както и от приетата по делото ССЧЕ се установява, че дължимото брутно трудово възнаграждение възлиза на 657,80 лева. Доказателства за плащане не са ангажирани. Следователно това обезщетение се дължи на работника. Искът следва да бъде уважен за сумата от 650 лева, предвид диспозитивното начало в гражданския процес, залегнал в нормата на чл. 7 ГПК.

По отношение на исковата претенция с правна квалификация чл.177 КТ, съдът намира от правна страна следното:

Нормата на чл. 177 КТ посочва, че за времето на платения годишен отпуск работодателят заплаща на работника или служителя възнаграждение, което се изчислява от начисленото при същия работодател среднодневно брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, предхождащ ползуването на отпуска, през който работникът или служителят е отработил най-малко 10 работни дни. С оглед приетото по делото заключение по назначената ССЧЕ, което съдът кредитира се установява, че ищцата не е използвала платен годишен отпуск за времето от 25.07.2021 г. до 11.08.2021 г., а е ползвала отпуск от 7 дни в периода от 20.05.2021 г. Останалият неизползван отпуск е заплатен, видно от представеното банково бордеро от 10.01.2022 г. в размер на 297 лева. Не са представени и доказателства, че ищцата е подала молба за ползване на платен годишен отпуск за процесния период и такъв ѝ е разрешен, още повече че за периода от 09.08.2021 г. до 11.08.2021 г. се намирала в отпуск поради временна неработоспособност, видно от приетия като писмено доказателство болничен лист 20211254888 от 09.08.2021 г. /л.69/. С оглед гореизложените мотиви исковата претенция подлежи на отхвърляне.

По отношение на разноските:

Ищецът е поискал присъждане на сторени разноски на основание чл. 38 ЗАдв. Ответникът претендира заплащането на заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева. С оглед частичното уважаване на исковите претенции и с оглед представеното по делото пълномощно, от което е видно, че процесуалното представителство се осъществява по реда на чл. 38 ЗАдв., на пълномощника на ищеца следва да бъде присъдено възнаграждение за настоящото производство в размер, определен съгласно чл. 36, ал. 2 ЗАдв. и чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно в размер на 520,03 лева. Действително в настоящото производство са предявени обективно кумулативно съединени иска, но не следва по всеки

от предявените и уважени искове да се определя отделно възнаграждение, а от аритметичния сбор на всички заявени претенции. В този смисъл определение № 533 от 30.10.2017 г. по ч. т. д. № 1649/2017 г. на Първо т.о. на ВКС; определение №366/18.07.2016г. по ч. гр.д.№2443/16г. на ВКС, ГК, IV г.о., определение №95/03.04.2017г. по ч. гр.д. №868/17г. на ВКС, ГК, III г.о., определение №292/13.06.2017г. по ч. гр.д.№2096/17г. на ВКС, ГК, IV г.о.

С оглед отхвърлената част от исковите претенции в полза на ответника следва да се присъди сумата от 140,57 лева, на основание чл. 78, ал.3 ГПК.

На основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на РС-Варна, сумата от 237,02 лева, представляваща държавна такса върху уважените искове – 137,02 лева по предявените искове с правно основание чл. 128 т.2 КТ, 50 лева за предявения акцесорен иск с правно основание чл. 86 ЗЗД и 50 лева за предявения иск с правно основание чл. 221 КТ, и сумата от 46,86 лева, представляваща заплатен депозит за ССЕ, съразмерно на уважената част от исковите претенции, както и 5 лева за служебно издаване на изпълнителен лист на осн. чл. 78, ал.6 ГПК

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Димет Фууд“ ЕООД, ЕИК 203893577, със седалище и адрес на управление: град В.**** да заплати на П. Д. Г., ЕГН *****, адрес: град В.**** сумата от **3425,44 лева**, представляваща сбор от дължимото нетно трудово възнаграждение за месеците януари, февруари, март, април, май, юни и юли 2021 г., на основание чл. 128, т.2 КТ като **отхвърля исковата претенция с правно основание чл. 128, т.2 КТ за горницата над 3425,44 лева до пълно претендирания размер от 3736,58 лева**

ОСЪЖДА „Димет Фууд“ ЕООД, ЕИК 203893577, със седалище и адрес на управление: град В.**** да заплати на П. Д. Г., ЕГН *****, адрес: град В.**** сумата от **67,81 лева**, представляваща сбор от дължимо обезщетение за забава върху дължимото нетно трудово възнаграждение за месеците януари, февруари, март, април, май, юни и юли 2021 г. за периода от 01.03.2021 г. до 11.11.2021 г., на основание чл. 86 ЗЗД, **като отхвърля исковата претенция за горницата над 67,81 лева до пълно претендирания размер от 188,06 лева**

ОТХВЪРЛЯ предявеният от П. Д. Г., ЕГН *****, адрес: град В.**** срещу „Димет Фууд“ ЕООД, ЕИК 203893577, със седалище и адрес на управление: град В.**** иск за осъждане на „Димет Фууд“ ЕООД, ЕИК 203893577 да заплати на П. Д. Г., ЕГН *****, адрес: град В.**** сумата от **372 лева**, представляващо сбор от дължимо и незаплатено обезщетение за ползване на отпуск поради временна неработоспособност, дължимо за дните на временната неработоспособност както следва от 15.07.2021 г. до 19.07.2021 г. – първите 3 дни, от 20.07.2021 г. до 24.07.2021 г. – първите 3 дни, от 12.08.2021 г. до 01.10.2021 г. – първите 3 дни и от 04.10.2021 г. до 23.10.2021 г. – първите 3 дни г., на основание чл. 162, ал.3 КТ

ОСЪЖДА „Димет Фууд“ ЕООД, ЕИК 203893577, със седалище и адрес на управление: град В.**** да заплати на П. Д. Г., ЕГН *****, адрес: град В.**** сумата от **650 лева**, представляващо дължимо обезщетение поради прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие за срока на едномесечното предизвестие, уговорено между страните ведно със законната лихва върху горепосочената сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 12.11.2021 г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 221 КТ

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. Д. Г., ЕГН *****, адрес: град В.***** срещу „Димет Фууд“ ЕООД, ЕИК 203893577, със седалище и адрес на управление: град В.**** иск за осъждане на „Димет Фууд“ ЕООД, ЕИК 203893577 да заплати на П. Д. Г., ЕГН *****, **сумата от 464,28 лева**, представляваща дължимо възнаграждение за използван платен годишен отпуск за периода от 25.07.2021 г. до 11.08.2021 г. ведно със законната лихва върху горепосочената сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 12.11.2021 г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 177 КТ

ОСЪЖДА „Димет Фууд“ ЕООД, ЕИК 203893577, със седалище и адрес на управление: град В.**** да заплати на адвокат И.А. В., ВАК, адрес: град В.*** **сумата от 520,03 лева**, представляваща дължимо адвокатско възнаграждение за предявените и уважени иски претенции, на основание чл. 38, ал.2 ЗАДВ

ОСЪЖДА „Димет Фууд“ ЕООД, ЕИК 203893577, със седалище и адрес на управление: град В.**** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Варненски районен съд сумата от 237,02 лева съставляваща дължима по делото държавна такса за уважените иски претенции, както и сумата от 46,86 лева, представляваща заплатен депозит от бюджета на съда ССЧЕ, съразмерно на уважената част от исковите претенции, както и 5 лева за служебно издаване на изпълнителен лист, на осн. чл. 78, ал.6 ГПК

ОСЪЖДА П. Д. Г., ЕГН *****, адрес: град В.***** да заплати на „Димет Фууд“ ЕООД, ЕИК 203893577, със седалище и адрес на управление: град В.**** **сумата от 140,57 лева**, представляваща сторени от „Димет Фууд“ ЕООД, ЕИК 203893577 разноси в настоящото производство, съобразно отхвърлената част от исковите претенции

УКАЗВА на „Димет Фууд“ ЕООД, ЕИК 203893577, със седалище и адрес на управление: град В.****, че може да заплати присъдените в полза на П. Д. Г., ЕГН *****, адрес: град В.***** суми **чрез пощенски запис**

РЕШЕНИЕТО подлежи на предварително изпълнение, на основание чл.242, ал.1 от ГПК, в частта досежно **присъденото трудово възнаграждение**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните

Съдия при Районен съд – Варна: _____